

Arrest

nr. 256 097 van 10 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. WIES loco advocaat E. MASSIN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart over de Gambiaanse nationaliteit te beschikken. U werd geboren op 11 november 2002 in Bakadagi (Local Government Area (verder LGA) Basse, regio Upper River). U bent moslim en behoort tot de Mandinka etnie. U spreekt Mandinka, Engels en een beetje Italiaans. U hebt één oudere zus, H.D., geboren te Bakadagi op 20 augustus 2000. Uw ouders waren ongehuwd en behoorden tot verschillende kasten. U erfde de lage ‘jongo’ kaste van uw vader. Hij werd geboren op een onbekende plaats en verhuisde samen met zijn moeder, uw grootmoeder, naar Bakadagi. U werd aanvankelijk grootgebracht door uw moeder. Zij was geboren te Bakadagi op 13 augustus 1980 en behoort tot de hoge ‘foro’ kaste. Haar twee broers zijn nog woonachtig in het dorp, maar distantieerden zich van uw gezin nadat uw moeder een relatie aanging met een Mandinka van een lagere kaste.

Op 7 juni 2011 verdween uw moeder onverwachts uit uw leven. Uw grootmoeder vertelde u dat zij informatie had ontvangen over de locatie van uw vader en hem achterna was gegaan. U vernam niets meer van haar en zette een aantal weken later uw scholing stop. U had toen de zesde graad bereikt. Uw zus H.D. ging niet naar school omwille van haar frequente epilepsieaanvallen. Uw grootmoeder stond in voor jullie verdere opvoeding. Zij was gehuwd, maar u hebt haar echtgenoot of andere familieleden nooit ontmoet. U en uw zus hielpen haar in de cultivatie van een klein landbouwweld. Toen u op 13 juni 2014 thuiskwam, vernam u van uw zus dat uw oma overleden was. In de daaropvolgende twee weken besloot u Gambia te verlaten. U lichtte uw zus in over uw vertrekplan.

In de vroege ochtend van 26 of 27 juni 2014 verliet u Bakadagi te voet. Een tiental uren later stak u de Gambiaans-Senegalese grens over en bereikte u het stadje Tambacounda. Aan de plaatselijke moskee ontmoette u een oudere man genaamd M.. U vertelde uw levensloop en mocht een tijdlang bij hem verblijven. Een drietal maanden later bleek dat hij u wou terugbrengen naar Gambia. U verliet zijn woning om die terugkeer te voorkomen. Aan het plaatselijke station ontmoette u een Gambiaan genaamd A.M. die onderweg was naar Mali. Hij ontfermde zich over u. Hij gaf u voedsel en liet u met hem meereizen via Mali en Niger tot de Libische stad Sabha. Daar werd uw reisgezelschap aangevallen. U werd gekidnapt en opgesloten. Een aantal maanden later werd uw vrijlating bekostigd door een Arabische man voor wie u landarbeid moest verrichten. Uiteindelijk liet de man u vrij en financierde hij uw tocht naar Tripoli. U bereikte de Libische hoofdstad in mei 2016 en verbleef bij een plaatselijke smokkelaar tot februari 2017. Toen waagde u uw eerste poging om de Middellandse Zee over te steken. Uw reisgezelschap kwam echter in de problemen en werd door een vissersboot terug naar het vasteland geëscorteerd. De politie werd gecontacteerd en zo werd u een tweede maal opgesloten. Een aantal maanden later ondernamen u en uw medegevangenen een ontsnappingspoging. U werd echter gevat en hard in uw onderrug geschopt. U bleef in uw cel en had moeilijkheden met rechtstaan en wandelen. Uiteindelijk werd uw vrijlating bekostigd door een Arabische oude man genaamd A.. U kon niet voor hem werken, maar kreeg wel medicijnen en onderdak op zijn boerderij. Hij bracht u in contact met een smokkelaar die de Middellandse Zee zou oversteken. U verliet Libië op 29 juni 2017 en kwam drie dagen later toe in het Italiaanse Calabria. U vroeg asiel aan en werd naar het ziekenhuis gebracht voor een scan van uw rug. Voordat u de resultaten ontving, werd u naar Sicilië getransfereerd. In de daaropvolgende twee jaren kreeg u één interview, maar vernam u verder niets over de uitslag van uw asielprocedure. U besloot uiteindelijk Italië te verlaten en internationale bescherming te zoeken in een ander Europees land. Zo kwam u op 25 april toe in België en verzocht u een dag later, op 26 april 2019, de Belgische staat om internationale bescherming.

U hebt momenteel nog regelmatig contact met uw zus H.D.. Zij bevindt zich nog in uw Gambiaans geboortedorp. Daar voorziet ze in haar levensonderhoud door de bewerking van de landbouwwelden van uw buur Ha..

Om uw verzoek te staven, legt u volgend document neer: een kopie van uw Gambiaans paspoort, afgeleverd te Banjul op 23 januari 2020 en geldig tot 23 januari 2025.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of op een reëel risico zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er wordt opgemerkt dat de gegevens die u aanbrengt onvoldoende zwaarwichtig zijn om te worden beschouwd als vervolging of ernstige schade zoals bepaald in de artikelen 48/3 resp. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u Gambia verliet omwille van **slechte levensomstandigheden en discriminatie**. De plaatselijke gemeenschap percipieerde zowel u als uw zus als illegitieme kinderen daar uw ouders tot verschillende Mandinka-kasten behoorden. Dit leidde tot "problemen met de gemeenschap, stammenproblemen" (notities persoonlijk onderhoud dd. 11 december 2020 (verder NPO), p. 7). Wanneer u werd gevraagd naar de aard en ernst van deze problemen, verwees u naar de beledigingen en verwijten die dorpsgenoten aan u richtten. Meer bepaald werd u uitgemaakt voor illegitiem kind en bastaard. Tussen u en uw leeftijdsgenoten zou de scheldpartij soms uitmonden in een vechtpartij (NPO, p. 9, 20). U bevestigde dat u uitsluitend door leeftijdsgenoten fysiek werd aangevallen. De volwassen personen stonden in voor het opbreken van het gevecht (NPO, p. 23). Uw gemengde afkomst zou, tot slot, nog een negatieve impact hebben op uw mogelijkheden om een huwelijksverbintenis aan te gaan (NPO, p. 9, 13). Tijdens het persoonlijke onderhoud werd u meermaals aangespoord om uit te weiden over uw vrees ten aanzien van Gambia. U vulde uw verklaringen betreffende de impact van de discriminatie aan als volgt: "we leven daar apart van andere kinderen omdat we illegitiem waren" (NPO, p. 18), "ze behandelen je anders: ze noemen je namen die niet goed zijn", "(...) je voelt je oncomfortabel de hele tijd (...)", "(...) niemand luistert naar je, je wordt altijd onderschat op alle vlakken" (NPO, p. 20). **Er wordt opgemerkt dat voornoemde elementen niet volstaan om te spreken van een ernstige bedreiging van uw vrijheid, leven of fysieke integriteit. Een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging is immers determinerend om als vluchteling te worden erkend.**

De wijze waarop u Gambia verliet, illustreert het onvoldoende ernstig karakter van de door u aangehaalde feiten. Er kan bezwaarlijk gesproken worden van een republiekvlucht. U verklaarde dat: "we zijn heel dichtbij Senegal, daarom ging ik daarheen" (NPO, p. 23), en "Tambacounda kwam in mijn hoofd toen ik al in Senegal was. Maar vanaf mijn huis had ik geen plek in mijn hoofd" (NPO, p. 24). Hieruit wordt afgeleid dat de keuze voor het buitenland was gebaseerd op toeval en geografische nabijheid, en geenszins op een vrees ten aanzien van uw eigen land. Eenzelfde bemerking wordt gemaakt in verband met de eindbestemming van uw reis. U werd gevraagd wanneer u precies besloot om naar Europa te komen, waarop u antwoordde: "zoals ik vertelde over Musa, hij is de kerel die naar Libië ging. Hij heeft me op deze reis gezet. Ik had niet echt een plan" (NPO, p. 25). **Uw motieven om Gambia te verlaten en in Europa asiel aan te vragen, baseren zich dus niet op een vrees van vervolging, maar zijn van uitsluitend economische en toevallige aard.** Dit blijkt eveneens uit de slotbemerkingen van het persoonlijk onderhoud. Toen u werd bevraagd over de redenen waarom u niet kan terugkeren naar uw herkomstland, gaf u aan er niets te hebben en uzelf er niet thuis te voelen (NPO, p. 26).

De door u beschreven gevallen van discriminatie binnen de Gambiaanse context kunnen niet beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Sociale uitsluiting, discriminatie en mogelijke uitingen van afkeur ten opzichte van kinderen van een gemengde afkomst, ofschoon moreel verwerpelijk en afkeurenswaardig, zijn op zich **onvoldoende zwaarwichtig** om te worden gekwalificeerd als een systematische en persoonsgerichte vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Om tot toekenning van internationale bescherming te leiden, moeten de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt en waartegen de staat niet wil of niet kan beschermen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Gambia een moeilijk leven had. Uw problemen waren echter niet dermate acuut dat er gesproken kan worden van ondraaglijke levensomstandigheden. **U had toegang tot basisvoorzieningen zoals onderwijs, onderdak en voedsel.** U gaf aan zes jaar school te hebben gelopen (NPO, p. 7). Niettegenstaande het pestgedrag van sommige klasgenoten, identificeerde u het vertrek van uw moeder als "de enige reden waarom ik met school stopte" (NPO, p. 22). Discriminatie had evenmin een impact op toegang tot landbouwvelden die uw gezin huurde en cultiveerde voor zowel eigen consumptie als kleinschalige verkoop.

U werd uitdrukkelijk gevraagd of u moeilijkheden ondervond in het bekomen van een veld, waarop u louter aangaf dat de gronden worden verhuurd door privé-eigenaars en u deze personen om toegang moet verzoeken (NPO, p. 8, 22). Op geen enkel ogenblik maakte u gewag van economische beperkingen die u werden opgelegd omwille van uw gemengde afkomst.

Hieruit kan afgeleid worden dat u in de mogelijkheid verkeert om een leven uit te bouwen in uw herkomstland Gambia. Dit wordt geïllustreerd door uw zus H.D., die ook door de gemeenschap wordt gediscrimineerd en, daarenboven, ongeschoold en epileptisch is. Toch kan ze in deze omstandigheden in haar levensonderhoud voorzien. U verklaarde dat H.D. een hardwerkende jonge vrouw is die zware landarbeid verricht voor uw burea "om in de gemeenschap te kunnen passen" (NPO, p. 9). Zelfs voor personen zoals u en uw zus bestaan er dus economische mogelijkheden in Gambia. U gaf geenszins het tegendeel aan. U erkende dat de stammencultuur vooral sterk aanwezig is in dorpen en dat personen van gemengde afkomst hun leven kunnen herbeginnen in de stad. Er werd vervolgens gepeild naar de mogelijkheid van uw hervestiging binnen een stedelijke omgeving in uw herkomstland. U woog hierbij af dat het moeilijk zou zijn, maar sloot de optie niet uit (NPO, p. 21-22). Zodoende verkeert u in de mogelijkheid terug te keren naar uw geboortedorp om er, zoals uw zus, een bestaan uit te bouwen, dan wel naar een Gambiaanse stad om er, zoals u zelf vertelde, een nieuw leven te beginnen. Het loutere feit dat u in Gambia niet langer een levensstijl zal kunnen hanteren vergelijkbaar met deze in België, volstaat niet om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag. **De door u geschetste levensomstandigheden in uw herkomstland zijn niet van die aard dat ze verregaande en materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor u terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat uw toestand kan worden gelijkgesteld met onmenselijke of vernederende behandeling.**

Uw terugkeer naar Gambia wordt evenmin weerhouden door een vrees voor vervolging. Er werd immers reeds aangetoond dat uw problemen van discriminatie in Gambia niet de aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als systematische en persoonsgerichte vervolging te worden beschouwd. **Een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging is echter determinerend om als vluchteling te worden erkend.** De door u ingeroepen feiten zijn niet dermate systematisch en ingrijpend dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en het leven in uw land van herkomst ondraaglijk wordt. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Gambiaanse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Er wordt besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de door u neerlegde kopie van uw paspoort afgeleverd te Banjul op 23 januari 2020, kan worden gezegd dat het louter persoonsgegevens bevat die niet worden betwist door het CGVS. Het document doet zodoende geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van "artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna « EVRM »), artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel".

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

"1. Ten aanzien van het vluchtelingenstatuut

Met oog op het Verdrag van Genève, heeft verzoeker ernstige bedreigingen ondergaan in zijn land van herkomst. Verzoeker behoort aan Mandinka etnisch groep en meer bepaald aan de Jonggo. Deze groep is slachtoffer van discriminatie door de andere etnisch groepen van Gambia want ze worden beschouwd als slaves door deze laatstgenoemden.

De vervolgingen en vrees voor vervolging zijn dus gebonden aan het Verdrag van Genève.
Artikel 48/3, al. 2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet bepaalt: [...]

De Jongo gemeenschap word in Gambia gediscrimineerd. In een rapport van European Asylum Support Office gedateerd 19.02.2019. konden we lezen dat : [...]

Ondanks de afschaffing van slavernij in Gambia zijn er nog debatten om te weten als dit afschaffing effectieve is of nee: [...]

Bovendien heeft de Verenigde Naties-Mensenrechtencommissie verklaard in rapport een rapport geschreven op 30.08.2018 dat: [...]

Het is duidelijk dat in geval van terugkeer naar Gambia is goede kans om gediscrimineerd worden. Daardoor heeft verzoeker een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen.

Verwerende partij heeft haar onderzoek plicht niet op een afdoende wijze uitgevoerd. In de tweede middel zal er U aangetoond worden dat de motivering van het CGVS niet draagkrachtig is

Wij benadrukken dat Uw Raad beoordeelde dat : [...]

In dezelfde geest, en nog steeds in overeenstemming met de jurisprudentie van de RVV, is het aan de verwerende partij om te overwegen [...]

Voor alle hierboven redenen vraagt verzoeker U, met eerbied, de toekenning van de vluchtelingenstatus.

2. Ten aanzien van de subsidiaire bescherming

In het kader van de Belgische wetgeving tot omzetting van de internationale en Europese verplichtingen op het gebied van internationale bescherming (vluchtelingenverdrag en kwalificatierichtlijn) vreest de verzoeker **ernstige schade** in geval van terugkeer naar Gambia.
Bijgevolg verzoekt hij om erkenning van de **subsidiaire beschermingsstatus**.

Verzoeker is van mening dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met de elementen die verband houden met de situatie in het land van herkomst. De individuele situatie van verzoeker is bij de beoordeling van het verzoek om bescherming verwaarloosd en onderschat. Dit aspect zal nader worden geanalyseerd in het tweede pleidooi, dat zich richt op de formele motivering van administratieve handelingen.

Verzoeker voerde de subsidiaire bescherming en verzoeken zij om toekenning daarvan door de Raad. Vanuit het oogpunt van de Kwalificatierichtlijn en de omzetting ervan in Belgisch recht in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vreest verzoeker immers terecht dat hij in zijn land van herkomst ernstige schade zal lijden in de vorm van onmenselijke en vernederende behandeling, overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b).

Inderdaad, verzoeker vindt het onmogelijk om in Sierra Leone een **menswaardig leven** te leiden, een belangrijk moreel begrip dat in de preambule van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens van 1948 wordt gedefinieerd als de **grondslag van vrijheid, rechtvaardigheid en vrede in de wereld**. Deze menselijke waardigheid geeft ook aanleiding tot het geheel van internationale en gewestelijke wetgeving voor de bescherming van de mensenrechten, die bindend en rechtstreeks toepasselijk is volgens de Belgische wetgeving.

Verzoekers levensomstandigheden in Sierra Leone voor zijn vertrek waren zodanig geworden dat zij als wrede, onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM konden worden beschouwd: [...]

Artikel 4 van het EU-Handvest is gelijkwaardig aan **artikel 3 EVRM**. Het is alleen van toepassing wanneer België het recht van de Unie ten uitvoer legt, wat hier het geval is, overeenkomstig artikel 67, lid 2, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

België is dus niet alleen en in de eerste plaats gebonden door het nationale recht (subsidiariteitsbeginsel), maar ook door het recht van de Raad van Europa en het recht van de Europese Unie.

*Indien er na onze motivering enige twijfel bestaat over het risico van vervolging in geval van terugkeer of over enig ander aspect van het relaas van verzoeker, dient eraan te worden herinnerd dat **het voordeel van de twijfel in hun voordeel moet werken**. Uw Raad moet dan bepalen of het voordeel van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet moet worden toegekend aan de verzoeker, waarop hij zich vooraf beroepen.*

Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat [...]

De geleden vervolgingen geven aanleiding tot een vermoeden, een ernstige aanwijzing dat zij zich in geval van terugkeer zullen herhalen. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet keert de bewijslast om en het CGVS toont niet op geldige of voldoende wijze aan dat de verzoeker bij terugkeer niet langer het risico loopt vervolgd te worden. Bijgevolg blijft de legitieme vrees voor vervolging in geval van terugkeer bij verzoeker bestaan en er is geen ernstige reden voor het CGVS om met zekerheid te concluderen dat dit niet het geval is.

*Deze jurisprudentiële ontwikkelingen met betrekking tot de vrees voor **ernstige schade** in de zin van de subsidiaire bescherming zoals omgezet in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ten slotte verzoekt verzoeker, als zijn belangrijkste verzoek, de Raad hem de subsidiaire bescherming te verlenen. Aan de voorwaarden is voldaan in die zin dat verzoeker duidelijk is geïdentificeerd, dat hij niet de status van strijdende partijen heeft en dat er een reëel risico van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat.”*

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van “artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen 48/6, § 5 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 17 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Hij onderbouwt het middel als volgt:

“Verwerende partij meent dat er geen geloof gehecht kan worden aan de asielmotieven van verzoeker omdat ze geen geloof hecht aan zijn verklaringen.

Verzoeker meent dat de grieven van verwerende partij die uitgelegd zijn om de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status te weigeren, zijn onvoldoende en niet draagkrachtig.

Verzoeker zal hieronder aantonen dat de motivering van verwerende partij over deze drie punten niet draagkrachtig is.

Verzoekende partij is van mening dat de protection officer geen grondig onderzoek van de feiten heeft verricht, de voor een beslissing noodzakelijke informatie heeft verzameld en alle elementen van het dossier in aanmerking heeft genomen.

Artikel 48/6, §5 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat : [...]

Ten slotte heeft het CGVS zelf een handboek voor beschermingsambtenaren gepubliceerd met een reeks aanbevelingen.

Ter herinnering, de Raad van State heeft dat al beslist, [...]

a) Wat betreft de grieven van verwerende partij

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud sprak verzoeker over verschillende discriminatie waarvan hij het slachtoffer was. Hij gaf trouwens meerdere voorbeelden van het soort beledigingen die hij kreeg in zijn jeugd:

[...]

Rekening houdende met de verklaringen over wat hij in Gambia leefde en de objectieve bronnen die we hierboven gesproken hebben blijkt het relaas van verzoeker aannemelijk en geloofwaardig.

Bovendien zijn zus H.D., die momenteel nog in Gambia woont, zei aan verzoeker dat het leven moeilijk voor haar was. Ze ondergaat een belangrijk ostracisme en ze voel veel moeilijkheid om een man met wie ze zou kunnen huwen.

Toen de moeder van verzoeker vertrok besloot hij om school te stoppen omdat hij genoeg de beledigingen en de bespottingen van zijn klasgenoten had. Het was zijn moeder die hem verplichtte om te school te gaan ondanks het feit dat ze wist wat verzoeker dagelijks leefde met zijn klasgenoten. Ze wilde dat zijn zoon hoog studies deed maar helaas dit niet mogelijk was vanwege de gereserveerde behandeling aan de Jongos door de andere Gambiaanse gemeenschappen.

Het vertrek van verzoeker was onvoorbereid. Het is de dood van zijn oma die zijn vertrek bespoedigde. Als zijn oma altijd in leven was zou verzoeker nooit zijn herkomstland hebben verlaten. Hij heeft trouwens niet zijn zus gewaarschuwd over zijn vertrekplan. Ze kwam erachter lang na de lek van verzoeker.

Bovendien was hij heel jong toen hij zijn land besloot te verlaten. Deze legt uit in deel het gebrek van voorbereiding van verzoeker in de organisatie van zijn vertrek.

Wij menen, op basis van de verklaringen van verzoeker, ten eerste dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en, ten tweede, dat hem het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Er zijn voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen.

Gezien de ontwikkelingen hierboven denkt verzoekende partij dat Uw Raad deze grieven moet verworpen worden.

b) Wat betreft het voordeel van de twijfel

[theoretische toelichting principe van voordeel van de twijfel]".

2.2. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

"3. European Asylum Support Office, "COI QUERY: The Gambia", 19.02.2019 [URL]

4. Arnold HUGUES, David PERFECT, *Historical dictionary of the Gambia*, Fourth edition, 2008, p.140-141 [URL]

5. Comité des droits de l'homme des Nations Unies, « Observations finales concernant la Gambie en l'absence d'un deuxième rapport périodique », 30.08.2018 [URL]".

2.3. Bij aanvullende nota van 28 mei 2021 voegt verzoeker een aanhoudingsbevel.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De twee middelen worden omwille van hun onderlinge verwevenheid samen behandeld.

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,

heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM - alsook artikel 4 van het EU-Handvest - stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

6. Verzoeker voert de schending van artikel 17 van Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, maar licht niet toe hoe dit artikel geschonden wordt.

Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. De uiteenzetting van een “middel” vereist daarbij dat de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid, alsook de wijze waarop die regel of dat beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen concreet geschonden zijn.

7. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

8. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het verwijzen naar zijn verklaringen over de door hem in Gambia ervaren discriminatie en over zijn zus. Hij stelt tevens dat hij, indien zijn oma nog in leven was geweest, Gambia nooit zou hebben verlaten en dat hij heel jong was toen hij besloot zijn land te verlaten.

Hij voert hiermee echter geen dienstig verweer tegen de pertinente motieven van de bestreden beslissing, dewelke als volgt luiden:

- de door verzoeker geopperde slechte levensomstandigheden en discriminatie volstaan niet op te spreken van een ernstige bedreiging van zijn vrijheid, leven of fysieke integriteit;
- verzoekers motieven om Gambia te verlaten en in Europa te verzoeken om internationale bescherming, baseren zich niet op een vrees voor vervolging maar zijn van uitsluitend economische en toevallige aard;
- de door verzoeker geschetste levensomstandigheden in zijn land van herkomst zijn niet van die aard dat ze een verregaande en materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor hij terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met onmenselijke of vernederende behandeling.

9. Waar verzoeker verwijst naar informatie inzake de discriminatie van de Jongo gemeenschap en slavernij in Gambia dient erop gewezen dat nergens in de bijgebrachte landeninformatie wordt geadviseerd om aan elke Gambiaan die tot de Jongo (Madinka) etnie behoort een vorm van internationale bescherming te bieden. Het volstaat niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Verzoeker dient *in concreto* aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst wordt vervolgd of dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar hij gelet op voorgaande in gebreke blijft.

10. Wat betreft de in het verzoekschrift geciteerde alinea's aangaande de wetgeving inzake homoseksualiteit, dient opgemerkt dat verzoeker nergens stelt dat hij homoseksueel is en omwille hiervan vreest te worden vervolgd. Er wordt dan ook niet dienstig verwezen naar deze informatie.

11. Het bij aanvullende nota neergelegde aanhoudingsbevel vermeldt dat verzoeker beschuldigd wordt van brandstichting in Gambia.

Verzoeker heeft doorheen de procedure echter geen enkel gewag gemaakt van het gegeven dat hij zou gearresteerd worden in Gambia omwille van brandstichting. Dat verzoeker naliert de (beschuldiging van) brandstichting te vermelden of de feiten die hieraan ten grondslag zouden hebben gelegen, ondermijnt de waarachtigheid ervan.

Verzoeker omschrijft evenmin hoe hij – enkele dagen voor de terechtzitting op de Raad – in het bezit werd gesteld van een ongedateerd arrestatiebevel.

Bovendien wordt het aanhoudingsbevel slechts bijgebracht in de vorm van een kopie, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen authenticiteitswaarde kan worden gehecht.

12. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

13. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoeker geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS